

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2020. július 16.
(csütörtök)

Szepesy László

14. ISTEN ÍGÉRETEIBEN VALÓ ÖRÖM

Énekek: 229, 393

Alapige: Sofóniás 3,14

„Énekelj, Sionnak leánya, harsogj, Izráel, örvendj és teljes szívvel vigadj, Jeruzsálem leánya”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, Pásztorunk, mert valóban hűséges vagy, és ezt tapasztalhatjuk minden nap. Köszönjük azt a kegyelmet, hosszútűrést, irgalmasságot és könyörületet, amellyel körbeveszed a Tiéidet. Köszönjük, hogy nem bűneinkre tekintesz, és nem a szerint bánysz mivelünk, hanem irgalmasságot és kegyelmed szerint. Valóban, ahogyan énekelhettük, ebben a földi életben számtalan útvesztő az, ami minket megakadályoz, hogy a Te egyenes utaidon járjunk. És az a hitetlenség, ami nem fogadja el igaznak a Te Igédet, amely nem törekszik sem megérteni, sem elhinni azt, sem pedig aszerint élni és cselekedni. Bocsásd meg nekünk, Urunk, amikor mi is ebben tévelyedünk el. És köszönjük, hogy bár lehet, hogy ilyen bárányaid vagyunk, Te mégis utánunk jössz, mert Te az egy után is elmész, hogy visszavidd. Köszönjük, hogy ebben lehet a mi hitünk biztonsága, és emiatt lehetünk meggyőződve afelől, hogy mindig a Tiéid maradunk, mert Te magad mindig hűséges maradsz.

Köszönjük Neked ezt a mai napot is, amelyet munkával tölthettünk, és hogy minden helyzetben, akár örömben, akár szomorúságban, megterheltségben, áldásokat tapasztalva vagy terheket hordozva Te velünk voltál ígére-

14. ISTEN ÍGÉRETEIBEN VALÓ ÖRÖM

ted szerint. Hálát adunk azért, hogy számunkra ez a Te jelenléted áldást, vigasztalást, bátorítást, ha kellett, intést is jelenthetett.

Magasztalunk azért, hogy testvéri közösséget adtál, köszönjük, hogy ezen a ma estén is így lehetünk együtt, és várhatjuk a Te szavadat, hisz a Tiéid meghallják a Te szavadat, és követnek Téged, azt ígérted, és ezt szeretnénk is kérni. Hirdettesd úgy az ígét, hogy a Te szavaddá váljon, a mi szívünket formálja, bűnökből szabadítson, falakat romboljon, hitben erősítsen, Téged dicsőítsen. És szeretnénk, hogyha az engedelmességre ösztönözne bennünket, és kérünk, add meg, hogy így is dicsőítsd meg ma este közöttünk magadat, hogy ne szóljon a Te ígéd hiába, hanem gyümölcstermő élet által is szerezzen a Te nevednek dicsőséget.

Kérünk, áldd meg együttlétünket, istentiszteletünket, Rád figyelésünket. Szent Fiadért és az Ő áldozatáért hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Két héttel ezelőtt a felolvasott szakaszt megelőző 5 vers kapcsán Isten ígéreteiről és azok fontosságáról volt szó, és arról a reménységről, amit Isten Sofóniás által hirdetett meg, hogy az Úr a babiloni fogság után meg fogja újítani az Ő egyházát. A most felolvasott egyetlen igeversben a próféta felszólítja a hívőket – miután elhangoztak ezek az ígéretek –, hogy válaszoljanak ezekre az ígéretekre örömmel és hálaadással. Mielőtt rátérnék ezen bátorító üzenet kifejtésére, szeretném előbb mindannyiunk figyelmét felhívni arra, amit már az előző igehirdetésben elmondtam, de most megint elismétnék, mert fontos, hogy „*Istennek valamennyi ígérete*” Krisztusban „*lett igenné, és Őbenne lett Ámenné*”, ahogyan azt a 2Korinthus 1,20-ban olvashatjuk. Mert Isten ígéreteinek fő célja az, amikor találkozunk az Igében egy ilyen ígérettel, hogy Krisztushoz vezessenek bennünket, és rögtön arra ösztönözzön, hogy Hozzá forduljunk. Ugyanis minden áldást egyedül az Ő engedelmissége által kaphatunk meg, mert az áldást Isten az engedelmisség miatt adja, tökéletesen engedelmes pedig egyedül Ő volt, azaz a Szentírás összes ígértét és összes áldását Krisztus kapta meg tökéletes engedelmisségéért, és mivel Ő ingyen kegyelemből szeret bennünket, Ő ezeket az áldásokat továbbadja nekünk, az Övéinek, így lehet nekünk azokban részünk. Amikor tehát az ígéretek megvalósulásában hiszünk, akkor Krisztus ezen munkájában, ingyen szeretetében hiszünk. Így, ezen a szemüvegen keresztül kell olvasnunk és megértenünk a mai igeszakaszunkat is, hogy az Krisztusról és a Benne való örömről szól, amikor a próféta felszólít, hogy énekelj, harsogj, „*örvendj és teljes szívvel vigadj*”, akkor a Krisztusban való örömről beszél! Most nézzük is meg, hogy mire szólít fel, és hogyan bátorít bennünket az Úr!

Először tehát azt kell meglátnunk, hogy a 14. vers által a próféta arra bátorítja a hívőket, hogy örüljenek mindannak, amit Isten megígért. Mindezt a

felszólítást Sofóniás úgy teszi, mintha saját szemével már látná az ígéreteket megvalósulni, amelyek pedig még időben jóval távolabb voltak tőle, ő meg sem érte. Mert gondoljuk végig! A 9-13. versekben elhangzik az ígélet az egyház megtisztításáról, helyreállításáról, és rögtön, hogy Sofóniás ezt meghirdeti, ez után szólítja fel a jelenlévő hívőket, a gyülekezet tagjait, akikhez beszélt: „Énekelj, Sionnak leánya, harsogj, Izráel, örvendj és teljes szívvel vigadj, Jeruzsálem leánya!” A jelenlévőket szólította fel a próféta. De – tehetnénk fel a kérdést –, Sofóniás miért teszi ezt? Miért szólítja fel erre az öröme azokat a hívőket, akik még a babiloni fogság előtt éltek? Ők még nem láttak ezekből az ígéletekből semmit sem megvalósulni. És később azok, akik a fogságban kellett éljenek, hogyan örülhettek volna ezeknek az ígéleteknek a nyomorúságban, száműzetésben, hisz azok csak a fogság végével, azaz a 70 év letelte után teljeseznek be? Sok hívő ember teszi fel ma is ezt a kérdést egyébként, nem értve azt, hogy milyen öröm származhat most, a jelenben rám nézve abból az ígéletből, amit Isten 100 vagy még több év múlva teljesít csak be? Hogyan örüljek én hívőként egy messzi jövődőről szóló ígéletnek? Miért szólítja fel Isten már Sofóniás kortársait is arra, hogy örüljenek, teljes szívükkel vigadjanak annak, amit ők sem látni, sem megélni nem fognak?

A kérdésre a Szentírás több választ ad.

Először is ezek az ígéletek arról beszélnek, hogy Isten milyen. Az ígéletekben azt látjuk meg, hogy Isten megígér valamit, hogy cselekszik, az Ő cselekedetei arról beszélnek, hogy Ő milyen: könyörületes, irgalmas, megtisztítja népét bűneiből, megszentel, megbocsátja a bűnöket (sorolhatnánk még). Lehet, hogy ezen cselekedeteit Isten a messzi jövőbe ígéri meg a prófétának, de ettől még Ő már most is ilyen. Gondoljuk meg: ha Isten már most, a jelenben ezt tervezi, hogy ilyen kegyelmesnek és szabadítónak fogja mutatni magát az Ő népének, akkor Ő már most is ilyen, nem? Attól még, hogy Sofóniás korában megítélte Júda bűneit, mert a babiloni sereget elküldte, a hívőknek is az ítéletet kellett látniuk, az ígéletek mégis már korábban megadattak. Nem abban kellett a hívőknek bízniuk, hogy az ígéreteket adó Isten velem is irgalmas és kegyelmes marad továbbra is, bár jelenleg külsőleg lehet, hogy az ítéletet látom, a bőrömön azt tapasztalom, de az ígéletek mégis Istenre mutatnak? Istenről tudjuk, hogy nem változik. Ő nem ember, amit megígér a jövőben, az a jelenre nézve úgy igaz, hogy Ő ugyanolyan irgalmas ma is. Azaz akinek most, a jelenben kijelenti magát ígéretei által, hogy milyen lesz majd a fogság után, az az Úr már most is ilyen! Tehát lehet, hogy Isten jelenlegi munkájában – vagy hadd fogalmazzak így –, az életed eseményeiben az Ő ítéletét kell látnod, vagy nem tapasztalod az ígéletek beteljesülését, mégis Isten ígéréteiben azt akarja megerősíteni benned és bennem, hogy higgyem el annak ellenére, amit látok, vagy bőrömön tapasztalok, hogy az ígéletekben lefestett módon velem is kegyelmes lesz mindig. Ha az ígéretekre így nézünk, és nemcsak azt keressük bennük, hogy mikor cselekszi meg Isten, és

14. ISTEN ÍGÉRETEIBEN VALÓ ÖRÖM

hogy én meg fogom-e tapasztalni, látni, élni, hanem magát Istent látjuk meg az ígéretek mögött, máris van okunk az örömré, mert Őt láttuk meg! Mert ha az ígéretekben számunkra tényleg csak az a fontos, hogy én magam meg fogom-e látni a beteljesülést, vagy pedig nem, ha az a fontos, hogy a saját bőrömmön fogom-e tapasztalni az áldásokat, vagy nem élem meg, akkor semmi hasznunk nem lesz azokból, mert sok olyan ígélet van, ami ebben az életben nem teljeseedik be. Ebben az esetben az a szomorú, hogy számomra csak Isten áldásai kellenek, az a sok jó, amit megígér, amit Tőle kaphatok, de nem Ő maga, mert Vele akkor nem foglalkozom. Mert az ígéretekben ez a helyzet, hogy Őt magát megkaphatom, de az áldásait nem, mert azt későbbre ígéri. Melyik a fontosabb számomra, Testvér, hogy Istent magát kapd meg, mint kegyelmes Urat, mint Szabadítót, vagy azt a jót, amit tehet veled Őnélküle? Ellenben, ha mint Ábrahám, és a többi hithős az ígéretekben meglátjuk Istent magát – ezek az emberek az életükben nem látták beteljesedni az ígéretek, Ábrahám nem látta meg, hogy annyi utódja lesz, mint égen a csillag, nem látta meg, hogy Kánaán földje az övé lesz (és még sorolhatnánk), és mégis hitte őket –, és elhisszük, hogy nekünk Ővele van már most is élő kapcsolatunk, akkor, még hogyha nem is éljük meg az ígéretek beteljesedését, akkor is örömmünk származhat azokból. Ezért szólíthat fel a próféta: örülj, Jeruzsálem, vigadj, Sion, mert megláthatod az Urat, a te kegyelmes Istenedet az Ő ígéretekben!

Továbbá a Zsidók 11,1 is segít megértenünk Sofóniás örömré való felszólítását, miszerint „*A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés.*” Azaz a hívő ember megérti, mert a Szentlélek elvezeti őt erre, hogy az ígéretekben nem az számí, mikor teljeseedik be, hanem hogy valósággá lesznek-e vagy pedig nem. Ezt egy kicsit hadd fejtsem ki. Amikor egyikünk megígér a másiknak valamit, abban mindig ott van az a bizonytalanság, hogy vajon tényleg meg is teszi-e az illető, amit ígért, vagy nem. Itt most ne beszéljünk arról, hogy azért nem teszi meg, mert nem akarja, vagy, mert csak hazudott nekem, vagy akarja, de nem képes rá, vagy, mert valami megakadályozza őt, nem ez a lényeges. A lényeg inkább az, hogy az emberi ígéretekben mindig van egyfajta bizonytalanság, hogy vajon tényleg úgy lesz-e, ahogyan nekünk megígérték. Ez a fajta bizonytalanság embereknél teljesen érthető, hisz még a legjobb szándékunk ellenére is van olyan, hogy megakadályoztatunk abban, hogy az ígéletünket megvalósítsuk. Isten ígéréteivel kapcsolatban azonban nem szabad lennie semmi ilyesféle bizonytalanságnak bennünk. Isten ígérétei úgy lesznek, pont. Nincs helye semmi ilyesmi kételkedésnek, hogy de mi lesz akkor, ha... vagy mi történik akkor, ha... Ha Isten valamit megígér, akkor az úgy lesz, mert Ő, amit megígér, mert meg akarja tenni, azt meg is tudja tenni, és mint mindenható Úr, van is hatalma rá, hogy véghezvigye. Őt senki és semmi nem akadályozhatja meg ebben.

Hogy még jobban szemléltessem, hadd tegyek fel egy kérdést. Az istentisztelet után valószínűleg mindannyiunknak az a terve, hogy hazamegyünk. Mi biztosabb: az, hogy mi hazajutunk, vagy pedig az, hogy az Úr az Ő ígéreteit megvalósítja? Testvér, az, hogy én hazajutok-e, azt sok minden megakadályozhatja: baleset, máshova hívnak el, nem sorolom. Bármi történhet velem. Bár ez az egyszerű, hétköznapi tervem van, hogy hazamegyek, nem tudom garantálni, és bizonyosnak venni, hogy meg is érkezem. Ellenben, amit Isten megígért, az eddig sosem maradt el, nem volt olyan, hogy Ő valamit megígért, és nem tette meg. Tehát még egyszer feltéve a kérdést: mi biztosabb, az, hogy én hazaérek, vagy pedig az, hogy Isten megteszi velem azt, amit ígért? A válasz az, hogy az utóbbi sokkalta biztosabb, és az a baj, hogy mi mégis az elsőt vesszük biztosabbnak, azt gondoljuk, hogy ez a természetes, mert olyan hétköznapi, olyan jelentéktelen, pedig nem az. Az sokkalta biztosabb dolog az életünkben, és jobban számíthatnánk arra, amit Isten ígér, mint amit mi tervezünk. Az Ő ígéreteit ezért adja, hogy ezekre építve, ezekre alapozva, ezekben bízva éljük a mindennapjainkat. Őt senki és semmi nem akadályozhatja meg ígéretei megvalósításában.

Isten ígéreteinek számunkra tehát olyan bizonyosoknak kellene lennie, mint a tapasztalt valóságnak, ezért fogalmaz így az apostol, hogy „*a hit pedig a reménylett dolgoknak valósága*”. Reménylettek, de mégis szilárdabbak, mint a valóság, amiben élünk. Még ha szó szerint nem is tapasztaljuk az ígéretetek beteljesedését, annyira kézzel foghatóaknak kellene lenniük számunkra, mintha már itt lennének előttünk, és kezünkkel meg tudnánk fogni az adott ígéretet. Márpedig ha ennyire bizonyosak vagyunk az Ő ígéreteiben, akkor ez azt is jelenti számunkra, hogy az Úr jót fog tenni az Ő népével ígérete szerint, tehát miért örüljek Isten ígéreteinek? Mert azok szilárdak, és bizonyosak, arra építhetem az életemet. Minden más ígéret bizonytalan, de az Övé nem.

Továbbá az öröm forrása az is lehet számunkra az ígéretekből, hogy az ígéretetek nagy részében Isten azt ígéri, hogy Ő jót tesz az Ő népével. Testvérek, ez bennünket, hívőket nem kellene öröme indítania? Amikor Sofóniás felszólít bennünket, hogy örülj, Sion, vigadj, akkor ez részben azért is van, mert Isten azt ígéri, hogy a te testvéreiddel jót fog tenni. Lehet, hogy nem a kortársaiddal. Lehet, hogy csak több generációval később, de akkor ez azt jelenti, hogy lesz még több generációval később is egyház, és lesznek testvérem. Ez a felszólítás el kell, hogy gondolkoztasson bennünket arról, hogy az egyházzal alkotott fogalmaink milyenek, milyen korlátai vannak. Csak azok alkotják az egyházat, akikkel együtt élünk, akiket látunk? Legyenek ők első-sorban, ezt nem akarja senki megcáfolni. De belegondolunk-e abba, hogy az egyik generációnak felelőssége van a következő felé, hogy átadja neki mindazokat az ígéreteket, hitismereteket, amiket ő kapott a Szentlélektől a Szentírásban, hogy a következő generációnak is reménysége és öröme fakadjon

14. ISTEN ÍGÉRETEIBEN VALÓ ÖRÖM

belőle? Mert ez a felelősség Isten ígéreteinek elhívéséből fakad. Isten hatalmasabb egyébként, tehát ha egyik generáció nem adja tovább, Isten akkor is támaszt reformátorokat a semmiből, akkor is tud újjászülni embereket, de mégis az Igében nekünk feladatot adott, hogy mondjátok el gyermekeiteknek, az utánaatok jövőknek mindazt, amit az Úr csodálatosan cselekedett veletek. Tehát amikor itt az örömré való felszólítással találkozunk olyan ígéretekkel kapcsolatban, amelyek csak jóval később fognak beteljesedni, gondoljunk bele, hogy mekkora nagy mulasztás lett volna, ha Sofóniás generációja nem adja tovább a próféta által kapott ígéretek a babiloni fogságban élőknek, akiknek nem lett volna reményük akkor, nem tudták volna, hogy mit várjanak. Az öröm forrása tehát az, hogy Isten jót tesz nemcsak velünk, hanem az utánunk jövőkkel is, a hívó embernek ugyanis öröme, hogy ha az Úr jót tesz az ő testvérével. „Örüljétek az örülőkkel, sírjátok a sírókkal” felszólítás erre nézve is igaz.

Továbbá a Zsidók 11,13-16-ban Isten segít bennünket megértenünk, hogy még miért örülhetünk a nekünk adott ígéreteknek. Ezt olvassuk ezekben a versekben, ezt mondja a hithősökről: „*Hitben haltak meg mindezek, nem nyerve meg az ígéretek, hanem csak távolról látva és üdvözölve azokat...*” – mint például Ábrahám, amint említettem – „*így azonban jobb után vágyódnak, tudniillik mennyei után*”. Ez az igeszakasz röviden arról is beszél, hogy az Isten által nekünk adott ígéretek, amelyek az áldásokra vonatkoznak, tudjuk jól, hogy legteljesebben a mennyben fognak megvalósulni: tökéletes szabadítás, tökéletes bűnbocsánat, tökéletes megszentelés, és minden más. Ott lesz tökéletessé mindez. És mivel az ígéretek elhívése azt jelenti, hogy ezeket az ígéretek magaménak vallom, hogy rám is vonatkoznak, ezek az én örökségem – ahogy Dávid mondja –, ez vár rám, ezért már most, ebben az életben vágyakozhatom ez után a mennyei örökség után, ami bizonyosan az enyém, és örülhetek neki, hogy egyszer majd tökéletesen az enyém lesz. Lehet, hogy most még a bűn megkötöző erejétől szenvedek, és vágyódom a tökéletes szabadítás után, de már most, a harcaim közepette erőt és örömet ad az nekem, hogy ez a szabadítás enyém és bizonyos.

Olyan ez, egy hasonlattal élve, amikor nyaralásra készül a család. Isten kegyelméből gyermekeinkkel az elmúlt néhány évben minden nyáron el szoktunk menni nyaralni 1-2 hétre. A gyerekek természetesen nem az utazás napján tudják meg, hogy hová megyünk, hanem már jóval korábban. A nyaralás előtti héten előfordult, hogy már számoltuk, hány napot kell még aludni addig a napig, amíg elutazunk. Ez alatt a hét alatt, amíg számoltuk az éjszakákat, a gyerekek már előre örültek annak, hogy nyaralni megyünk, és ezzel az örömmel várták azt a napot. Testvérek, Isten ígéretei sokkalta nagyobb jót ígérnek nekünk, mint egy családi nyaralás, és közeledik az a nap mindnyájunk életében, mert mindannyian majd az Úr elé állunk, és pont azért, mert hisszük, hogy eljön az a nap, és nagy, gazdag örökség vár ránk: az Úr ígére-

tei és azok beteljesedései, ezért a reményteli vágyakozás örömet kell, hogy ébresszen szívemben. Ezért van joga a prófétának felszólítania arra minket, hogy örüljünk Isten ígéretei miatt, mert nem az a lényeges, hogy most teljesedik be, hanem hogy Isten mennyi gazdagságot adott ígéretei által neked.

Látjuk tehát, hogy a próféta miért szólítja fel kortársait az örömré, és nekünk is miért lehet örülnünk olyan ígéreteknek, amelyek megvalósulását lehet, hogy nem látjuk az életünkben, mégis áldás származhat ránk nézve azok elhívéséből. Hisz Isten nem ok nélkül adja az ígéretek már azoknak, akik nem fogják látni a beteljesülését, hanem okkal adja. Ezt az ígét és felszólítást magunkra vonatkoztatva tehát feltehetjük a kérdést: van-e ilyen örömünk az Úr ígéreteiben? Úgy gondolom, hogy a testvérek többsége olvasta már, vagy otthon meg is van a polcon Spurgeon Isten ígéreteinek tárháza c. áhítatos könyve, ugye ott is az ígéretek tárháza arról beszél, hogy mennyi ígéletünk van! Valóban hittel meg tudjuk ragadni mi ezeket, személyesen magunknak tudjuk mondani a benne megjelenő áldásokat? Olyannyira, hogy ez aztán örömhöz vezessen el bennünket, örömet szüljön bennünk? Látjuk az ígéretekben mennyei Atyánkat, aki irgalmasnak és könyörülőnek mutatja magát? Vagy az ígéretek számunkra csak akkor érnek valamit, ha most és azonnal testileg is tapasztalható módon valósulnak meg életünkben? Isten az ígéretek azok számára is áldásként adja, akik nem fogják meglátni azok beteljesedését. Ez az áldás pedig elsősorban az Úrban való öröm, a Vele való kapcsolat. Isten a próféta által erre az örömré bátorít és szólít fel minket.

De tegyük fel azt a kérdést is, hogy miért olyan fontos ez az öröm a hívők számára. Azért, mert azzal, hogy a próféta így bátorítja a hívőket a reménység elhívésére, egyúttal ösztönöz is minket arra, hogy ha miénk ez az öröm, akkor adjunk hálát az Úrnak, mintha az Ő ígéreteit már most élveznénk. Az ígéretek adása által Isten minket hálaadó, nevét dicsőítő emberekké akar tenni. Mert többek között ez az öröm készíti minket arra, hogy meg is köszönjük, és hálát is adjunk Istennek minden ígéletéért és jótéteményéért, amelyek Krisztusban igenné és ámenné lettek. Különösen fontos az ígéretek elhívéséből származó öröm akkor, amikor mélységeket kell megjárunk, amikor szemünkkel nem látunk mást magunk körül és magunkban, csak a bűnt, a nyomorúságot, az igazságtalanságot, a terhet, a problémákat, a szomorúságot.

Gondoljunk bele, hogy emberileg nézve a hívő zsidók, akik a fogságban éltek, különösen is milyen nehéz körülmények közepette éltek. Templomuk, ahol Istennek mutattak be áldozatokat, leromboltatott Jeruzsálem városával együtt. A hívő zsidók számára az áldozatok sokat jelentettek, mert előre mutattak Isten áldozatára, Krisztusra, hogy igen, majd az a bárány veszi el a bűneimet, akinek a fejére én ráteszem a kezemet, és aki meghal az én bűneimért. Az Isten Báránya nem az az állat, amit a templomban láttak – a Zsidókhöz írt levél írja: bakok és bikák vére nem tisztít meg semmitől –, ha-

14. ISTEN ÍGÉRETEIBEN VALÓ ÖRÖM

nem a megígért Messiás. A hívők a templomi áldozatokra nézve hitükben megerősödtek Krisztust várva. És azt kellett tapasztalniuk, hogy a templom leromboltatott, elvételétől tőlük ez a jegy, ez az emlékeztetés, ez az ígélet. Országuk megszűnt. A hívőknek ez különösen is fájdalmas veszteség volt, hiszen Izráel népe Kánaánt – így nevezi Mózes: a tejjel és mézzel folyó ígélet földjét (2Mózes 3,8) – azért kapták meg az Úrtól, hogy emlékeztesse őket arra, hogy vár rájuk egy mennyei haza. Kánaán földje, a „*tejjel és mézzel folyó föld*” előképe volt a mennyei hazának. Hiszen tudjuk, hogy a Józsué korában kisorsolt földrészek, földdarabok, amelyeket a családok kaptak, örökre a család tulajdonában kellett maradniuk. Még ha el is adták őket a családtagok szegénység, rászorultság és más egyéb miatt, egy idő után a mózesi törvények szerint vissza kellett kapniuk, ezzel emlékeztette Isten a zsidókat arra, hogy olyan mennyei örökség vár rájuk, ami elveszíthetetlen, ami az övék örökre. Babilonban úgy kellett élniük a hívőknek, hogy ezektől a földektől megfosztattak, és egyelőre reményük sem volt, hogy visszakapják, legalább is emberileg nézve. Egy maroknyi nép egy idegen városban, több 1000 km-re az otthonuktól, mekkora eséllyel indulhatna visszafoglalni a családi birtokot? Emberileg nézve megfosztattak attól a földtől, ami emlékeztette őket a mennyei hazára, ha ránéztek. Látjuk tehát, hogy a Messiásra és az örök hazára emlékeztető dolgoktól megfosztattak a zsidók, mintha Isten ezeket az ígéretek megvonta volna tőlük. Emberi számítás szerint is népükre a megsemmisülés, a többi nép közé való beolvadás, és így az eltűnés várt. Nagyon sok nép eltűnt a babiloni süllyesztőben a történelem folyamán. Ha a fogságban élők csak arra néztek volna, ami körülvette őket ott, Babilon városában, akkor kevés okuk lett volna a hálaadásra emberileg.

Isten azonban, mivel az áldozatoktól és hazájuktól megfosztattak, külön ígéretek adott Sofóniás és kortársai – mint Jeremiás – által is a hívő embereknek, amelyeken keresztül megmutatta a száműzetésben, a bűneik miatti büntetés ideje alatt is az Ő kegyelmes voltát, és az ígéretekben reménységet nyújtott nekik, hogy a büntetés ideje egyszer le fog járni, és az Úr csodálatosan meg fogja újítani az Ő népét. Bátran mondhatjuk tehát, hogy a fogság ideje alatt a hívők számára egyedül a próféták által kapott ígéretek voltak reménységük egyetlen forrása, mivel szemük számára látható módon semmi sem emlékeztette őket Isten ígéreteire úgy, mint régen, otthon a templom, Sion hegye, Jeruzsálem városa, vagy a családi örökség. A hirdetett, hallott és elhitt ige Babilonban még hangsúlyosabb lett számukra, mint korábban volt, a próféták által megígért isteni ígéretek. Sokkalta nagyobb hangsúlyt kapott az ige ott a száműzetésben, mint amikor még a templomi kultuszban számtalan szimbólum által emlékeztette őket Isten az Ő kegyelmes tetteire. Ezt megértve közelebb kerülhetünk annak elhívéséhez is, hogy Isten ígéreteiben nem azok beteljesülésének látását, hanem azok elhívését kell elsődlegesnek és a legfontosabbnak tartanunk, mert a Babilonban élő hívőktől megfosz-

tatott a látás, de megadatott a hívés az ígéretekben, és Isten a hit által akarta őket megtartani. Ahogyan az apostol is mondja a 2Korinthus 5,7-ben: „*Mert hitben járunk, nem látásban*”. Ugyanígy fontos a nyomorúságban lévő embernek is Isten ígéreteihez ragaszkodnia, és hitben járnia, hogy ne az határozza meg az ő életét elsősorban, amit lát, ami történik vele, vagy amit a saját bőrén tapasztal, hanem az ígéretek adó, és azokat beteljesítő Isten, Ő határozza meg, hogyan éli meg a nyomorúságát.

Izráel népe is azt élhette át a fogságban, hogy ha valóban elhitték ezeket az ígéretek, akkor igazi örömük származott belőlük a nyomorúság közepette is. Amikor tehát a próféta felszólította a hívőket, hogy örüljenek Isten ígéreteinek, akkor azzal egyúttal azt is mondta nekik, hogy készítsétek fel magatokat arra, hogy hálát adjatok Istennek a megpróbáltatások közepette is, mintha már most megkaptátok volna mindazokat a dolgokat, amikért imádkoztok, mert az ígéretek ezt jelentik, hogyha elhisszük azokat. A próféták gyakran szólítják fel így a hívőket, hogy dicsérjék az Urat akkor, amikor az Ő áldásait élvezik, és akkor is, amikor azoktól megfosztatnak, és nincsenek még látótávolságban sem előttük, de megígértettek nekik, akkor is hálaadás-sal kell magasztalni az Urat. Ha azért, ami veled történik, nem tudod dicsérni az Urat, dicsérd az Ő ígéreteiért, és adj hálát Neki azért. Mert Isten ezért adja az Ő ígéreteit nekünk, hogy hálaadásnak áldozatával áldozzunk Neki. Ezért ismétli meg a próféta újból és újból az örömré való felszólítást, hangsúlyozva annak fontosságát: „*Énekelj, Sionnak leánya, harsogj, Izráel, örvendj és teljes szívvel vigadj, Jeruzsálem leánya.*” Sokszor kell elismételnie, mert sajnos ez az öröm nem jellemez bennünket.

Ezekben a felszólításokban egyfajta fokozást is észrevehetünk. Először azt mondja a próféta, hogy ujjongj (az „*énekel*” szót olvastam fel a Károli-fordításból, de ez a kifejezés nem adja vissza jól az eredeti szó jelentését, ami egyfajta örömteli felkiáltást, ujjongást jelent, nem pedig éneklést). Azután ezt mondja, hogy az ujjongás után „*harsogj*”. Ez a szó a csaták előtti harci kiáltást jelenti, ami sokkalta hangosabb, erőteljesebb, nagyobb lelkesedést fejez ki. Végül pedig azt mondja az ige, hogy „*örvendj és teljes szívvel vigadj*”, azaz ne csak érzelmi felindultság legyen részedről ez az öröm, hanem hassa át egész lényedet: érzéseid mellett értelmedet, hitedet, teljes szívedet, akaratodat. Mert az ígéretekben való örömnek nem szabad csak múló szeszélyes érzésnek lennie bennünk, hanem értelmünkkel újból és újból meg kell azokat ragadnunk, mindazt, amit Isten ígér az Ő ígéreteiben, újból és újból emlékeznünk kell rájuk, és magunkra kell azokat vonatkoztatnunk, és bízunk kell azokban. Ez a fokozás, amiről az előbb beszéltem, arra emlékeztet minket, hogy az ember minél jobban megérti, megragadja, elhiszi, reméli és várja Isten ígéreteit, annál inkább nagyobb öröme lesz azokban! Kezdetben lehet, amikor először találkozik az ígérettel, hogy csak ujjong azokon, megörül annak, hogy egyrészt megérti, hogy Isten mit ígért, másrészt, hogy ezt ne-

14. ISTEN ÍGÉRETEIBEN VALÓ ÖRÖM

kem ígéri. De aztán előfordul, hogy ez az öröm elmúlik, ahogy jött, úgy el is megy. Később, hite erősödésével a hívó ember ezeket az ígéreteket újból előveszi, ösztönzik őt, hogy azok szerint éljen és adjon hálát Istennek. Végül pedig szinte már tudatosan keresi ezeket az ígéreteket, és magát emlékezteti rájuk, részben azért, mert bátorítják őt a reménységben, részben pedig azért, mert Isten iránti hálaára indítják őt, azaz teljes szívvel kezd azoknak örülni. Látjuk tehát? A kezdeti érzelmi öröm, az első találkozás utána már tudatos kereséssé válik, és aztán akaratlagossá válik, hogy én magamat emlékeztetem az ígéretekre, hogy hálát adjak az Úrnak értük teljes szívvel, tehát hogy a teljes lényemet áthassa. Természetesen az örömnek ez a fajta növekedése nem automatikus, nem állítom ezt. Mindannyiunknak vannak rosszabb időszakai, olyanok, amikor hitünk éppen, hogy csak pislákol, és a mindennapi élet problémái, nehézségei, küzdelmei annyira fogva tartanak minket, hogy nehezen hisszük el Isten ígéreteit, illetve elfelejtetik velünk azokat. Mindemeltt pedig az Isten iránti hálaadásra való – bocsánat a kifejezésért – lustaságunk is gyakran meggátol minket abban, hogy ezeknek az ígéreteknek örüljünk. Sajnos lusták vagyunk megragadni ezeket az ígéreteket. Mégis a próféta öröme szólító szavai által Isten egyre inkább az Ő kegyelmére akarja irányítani a figyelmünket, hogy ahogyan az apostol mondja: *„a kegyelem sokasodva sokak által a hálaadást bőséggé tegye az Isten dicsőségére”* (2Korinthus 4,15). Miért szólít fel az öröme? Hogy *„a hálaadást bőséggé tegye”* a mi életünkben. Mert minél többször emlékeztet minket Isten az Ő kegyelmes ígéreteire, minél inkább örömet fakaszt ezek által a szívünkben, annál bőségebbnek kell lennie bennünk az Iránta való hálaadásnak!

Látjuk tehát, hogy Isten mint szólítja fel ókori és mai népét is a nekünk adott ígéreteken való öröme, amelyek Krisztus golgotai keresztye miatt lehetnek számunkra is az öröm forrásává. Kívánom, hogy a Szentlélek végezze el szívünkben, hogy elhíve ezeket az ígéreteket, valóban az Ő öröme legyen bennünk akár nyugodt körülmények között, vagy éppen mélységeket megjárva éljük a mostani napokat, hogy így is, úgy is hálát tudjunk adni a mi kegyelmes Istenünknek az Ő szent Fiáért, és mindazért, amit Őbenne és Őáltal kapunk meg az ígéreteken!

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, alázattal szeretnénk leborulni Előtted, mert mindenekelőtt azt kell meglátnunk és bevallanunk, hogy méltatlanok vagyunk arra, hogy bármit is ígérj nekünk, mert Te nem vagy erre sem kötelezett, sem nem érdemeljük ezt meg. De mégis olyan irgalmas és kegyelmes vagy, hogy még bennünket is bátorítasz ígéreteid által, és örömet akarsz fakasztani szívünkben, hogyha azokat valóban hittel megragadtuk, magunkénak tudjuk, és reménységgel várjuk, mert így akarsz bennünket hálaadásra elvezérelni. Urunk, hosszú ez az út, és sok akadály lehet azon. Tapasztaljuk ezt a minden-

napok során. Néha még az ígéreteket is nehéz magunkra vonatkoztatnunk, nemhogy még örülnünk azoknak. És akkor még nem beszéltünk a hálaadásról. Kérünk, Te vegyél el minden akadályt előlünk, és „a Te szabadításod örömét” add nekünk.

Köszönjük azt a számtalan örökséget, azt a kimondhatatlan gazdagságot, amit Krisztusban nekünk adtál, így Őt magát köszönjük meg, mert Ő a legnagyobb kincs, Ő lett nekünk váltságul, Szabadítóul, királyunkká, főpapunkká, prófétánkká. Őnélküle semmink nincs, Őbenne viszont minden.

Segíts ezzel a hittel szembenézni a mindennapokkal, és harcolni, hogy ne csak a test szemével lássuk a velünk történő dolgokat, hanem elhiggyük, hogy minden nap van okunk a hálaadásra, mert Te kegyelmes és irgalmas vagy velünk akkor is, amikor megpróbálsz, akkor is, amikor fájdalmakkal nevelsz, mint gyermekeidet.

Könyörgünk, hogy ebben a hitben erősíts minket, áldj meg bennünket családjaink, szeretteink körében, itt a gyülekezetben. Köszönjük a testvéri közösséget, hogy egymás öröme által is előrébb viszel bennünket. De könyörgünk, hadd terjedjen ez az öröm. Így kérünk külön hitetlen szeretteinkért, magyar népünkért, adj Hozzád térést, ébredést. Magasztalunk Téged azért, hogy egyházunkban még vannak olyan gyülekezetek, ahol hangzik az evangélium, az élő ige, kérünk, kegyelmed szerint add, hogy minél több helyen lehessen ez.

És könyörgünk, hogy mindazt, amit ránk bízál, hogy mi végezzünk el személyesen, azt meg tudjuk tenni hitből. Ha elbukunk, köszönjük, hogy készen áll a kegyelem. Kérünk, hogy a bűnbocsánat előtt a bűnbánatra is vezess el bennünket.

Könyörgünk, hogy legyen reménységünk az, hogy Te minden napon velünk vagy, és hogy egyszer visszajössz az ég felhőin át, vagy meglátjuk ezt, Urunk, vagy személyesen magad mellé veszel bennünket, és akkor láthatunk meg szemtől szemben Téged. Köszönjük, hogyha ez számukra örömteli reménység lehet, és nem pedig félelemmel teli várakozás. Ha esetleg ez még nem adatott nekünk, kérünk, könyörülj rajtunk, és szülj újjá.

Maradj velünk, kegyelmeddel, ahogy ígérted, minden napon szent Fia-dért, Krisztusért, és az Ő áldozatáért!

Ámen.

393. ének

Ne csüggedj el, kicsiny serg,
Bár elpusztította sodra tör,
Ha rád zúdul vad elled,
Gond, kétkelés mit gyötör?
Hogy végkép ösztörtön;
Nem lesz ez így örökön!
Bízál: ügyed az Istene,
Népet Ő el nem ejtene:
Ő áll majd boszút érted;
Ő állít Gedont melled,
Által harcokban megvéd,
Szent ígét és teged.

2. Él az Úr, áll ígérete:
Ördög s világ minden csele
Megszégyenül mi rajtunk!
Vélünk az Úr, mi Ő vele,
Végtelen az Ő ereje:
Győzelmet kell aratnunk.

Krisztusunk, segélj, el ne hagyj,
Pártfogónk végig te maradj:
Oltalmazz neved által,
Hogy, mint hű nyájad teneked
Zenghessünk dicséreteket
Víg, boldog hál'adással!